Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и рр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к
на пôвъ року 1 зр. 20 к
на чверть року . . 60 к
мѣсячно . . . . 20 к
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 268. Пятниця 29 падолиста (11 грудня) 1891. Рôкъ I.

Де подѣвъ ся Емінъ-паша?

Читателѣ пригадають собѣ, що недавно тому пôдняли були Анґлійцѣ не малый крикъ на то, що Емінъ-паша, котрого правительство нѣмецке выслало зъ Баґомойо у всхôднôй Африцѣ надъ озеро Укереве або Вікторія-Ніянса, щобы вôнъ тамъ навязавъ торговельни зносины зъ тамошными племенами, переступивъ границю анґлійского круга дѣланя и вплыву въ глубинѣ Африки та машерує зъ своими людьми до Вадалаю, або такъ званои екваторіяльнои провинціи (колись египетскои), краю положеного на пôвнôчь вôдъ озера Альбертъ-Ніянса надъ бѣлымъ Ніломъ, де вôнъ колись бувъ мало що не самостôйнымъ королемъ. Треба тутъ ще й знову нагадати цѣлу исторію Еміна зъ Стенліємъ а именно то, що Емінъ не покидавъ радо Вадалаю, що Стенлі по всѣй имовѣрности не зъ власнои охоты и зъ посвященя для науки пустивъ ся выводити Еміна зъ глубины Африки, але що то все стало ся въ интересѣ Анґлійцѣвъ, котрымъ Емінъ бувъ тамъ чомусь не наруку. Якъ и для чого то все дѣялось, може колись розкаже исторія; нинѣ годѣ правду знати. Треба наконець и то пригадати, що коли Емінъ майже примусово покидавъ свôй край, лишивъ тамъ всѣ свои скарбы т. є. величезни склады слоневои кости. Звѣстно такожъ, що Емінъ мавъ въ Вадалаю доньку, а чи она вернулась зъ батькомъ, чи лишилась въ Вадалаю, про те не було чувати.

Коли отже Анґлійцѣ наробили крику, що Емінъ нарушивъ ихъ границю, були они въ немаломъ клопотѣ, що на то сказати. Тутъ прецѣ дѣло зъ важнымъ и могучимъ союзникомъ не лишь въ Африцѣ але и въ Европѣ; годѣ отже зъ нимъ задиратись. Нѣмецке правительство вôдповѣло отже заразъ, що оно дало Еминови точну инструкцію и не позволило нарушати анґлійскои границѣ, а коли щось може й стало ся, то безъ вѣдомости правительства. То може й правда; нема бодай нѣякои причины тому не вѣрити. Але декотрй нѣмецки ґазеты розпустили заразъ иншу вѣсть. Ого они розтрубѣли по всѣмъ свѣтѣ, що Емінъ-паша задумавъ вôдъ озера Укереве перебрати ся понадъ рѣкою Арувімі и горѣшный Конґо до Камеруну, нѣмецкои кольоніи, положенои на другôмъ, захôднôмъ боцѣ Африки, значить ся, вôнъ хоче приложити дорогу зъ всхôднои нѣмецкои провинціи черезъ середину Африки до захôднои. По сѣмъ зробило ся було тихо. Дежъ подѣвъ ся Емінъ-паша?

Кôлька днѣвъ тому назадъ дôставъ берлиньскій „Tageblatt“, ґазета дуже добре информована о нѣмецкихъ кольоніяхъ въ Африцѣ, таке письмо зъ надъ озера Вікторія-Ніянса, датоване ще зъ д. 2 вересня:

„Емінъ-паша и дръ Штульманъ перебувають вже вôдъ трохъ мѣсяцѣвъ надъ озеромъ Альбертъ-Ніянса. Войско Еміна, що позôстало въ екваторіяльнôй провинціи, повитало его зъ одушевленємъ; на вѣсть, що вôнъ надходить, выйшла часть войска ему на стрѣчу. Позаякъ въ екваторіяльнôй провинціи єсть около 1.600 репетієровыхъ карабінôвъ, а 7.000 до 8.000 карабінôвъ набиваныхъ зъ переду, то Емінъ-паша єсть въ силѣ выступити противъ ворога зъ добре узброєнымъ войскомъ въ силѣ 9.000 людей.

„Коли пôвтретя мѣсяця тому назадъ, дойшла була до Уґанды (краю, положеного на захôдно-пôвнôчнôмъ берегу озера Вікторія Ніянса, *Ред.*) чутка, що до озера Альбертъ-Ніянса пôдходить якась европейска експедиція — можна було заразъ догадувати ся, що то иде Емінъ-паша — то анґлійскій капітанъ Люґардъ выбравъ ся заразъ въ походъ зъ 300 людьми правильного войска а 700 людьми неправильного, щобы Еміна не пустити на пôвнôчь. Ледви чи ему задля дуже трудного терену удасть ся що вдѣяти противъ Еміна; крôмъ того вôнъ ще далеко не дорôсъ до силы Еміна, поминувши вже то, що Суданцѣ Люґарда заявили ему, що не будуть бити ся зъ своими краянами и ихъ пашою.

„Въ Уґандѣ старають ся Анґлійцѣ всѣлякими интриґами укрѣпити своє все ще трудне становище. Они старають ся передовсѣмъ роздути нову борбу межи Уніоро а Уґандою, щобы оба племена взаимно себе нищили. Пôдчасъ послѣднои войны въ Уніоро не хотѣвъ длятого капітанъ Люґардъ брати участь въ борбѣ Ваґандôвъ (народъ въ Уґандѣ, *Ред.*) и для тогомали сами штурмувати на позиціи Ваніорôвъ (народу въ Уніорѣ, *Ред.*); але они вернули ся. Теперь старають ся Анґлійцѣ знову пôдбурити обѣ ворожй партіи въ Уґандѣ противъ себе. Коли одна такъ буде знищена, а друга занадто ослаблена, щобы могла устоятись супротивъ Ванґоро и Махдистôвъ, то Анґлійцѣ будуть вôдтакъ легко могли стати ся панами въ краю, а зъ исламомъ дадуть собѣ опôсля легко раду. Найгôрше, що лишь кôлькохъ Ваґандôвъ перечуває ту політику Анґлійцѣвъ, а другй не хотять въ то вѣрити; колибъ не то, то сталось бы инакше!“

Цѣкаве се письмо не лишь зô взгляду Еміна! Що до Еміна, то выходить зъ того письма, що вôнъ мусить бути вже давно въ Вадалаю и зъ вôдси пойшовъ певно дальше ажъ до давнои своєи столицѣ Ладо.

1

Сивый кучеръ

НЕБЫЛИЦЯ

ЮРІЯ ЕБЕРСА.

Бувъ собѣ разъ край, найкрасшій зô всѣхъ краѣвъ, а замокъ князя, до котрого вôнъ належавъ, стоявъ надъ озеромъ, котре буле такъ сине, що нѣякій маляръ не намалювавъ бы его синѣйше.

Якось, тому вже давно, дужо давно, зайшовъ бувъ надъ то озеро лицарь Венделинъ зô своимъ чурою Юркомъ, та не знайшовъ надъ его берегами нѣчого, лишь пусту пустару и голй скалы. Давнѣйше, видко, мусѣвъ край сей инакше выглядати, бо депеде лежали тутъ порозкиданй довкола порозбиванй стовпы й мармуровй статуѣ зъ пообтовкаными носами та руками. На спадахъ горы були ще слѣды старои мурованки, що колись мабуть двигала плодовиту замлю та виноградъ; але дощѣ сполокали давно зô скалъ землю, а въ розваленыхъ будôвляхъ и позападаныхъ льохахъ выводили ся теперь лисы, нôчнй птахи та друга звѣрина.

Той лицарь не бувъ зъ тыхъ, що то за всѣмъ слѣдять, але коли ставъ тутъ розглядати ся, то подумавъ собѣ: „Що тутъ могло такого стати ся?“ — а чура думавъ собѣ такъ само та ходивъ въ слѣдъ зъ паномъ. Той повѣвъ коня до озера пойти. Въ тôмъ краю було вправдѣ видко мѣсця, котрыми колись плыли рѣки, але теперь не було тамъ нѣчого, лишь голе камѣнє, сѣра, суха рѣнь та тôлько пѣску, що выстало бы для писарѣвъ, хочь бы ихъ такъ богато було, якъ рыбъ у мори.

„А що буде, коли озеро буде такъ солоне, якъ Мертве море въ Святôй земли?“ — спытавъ лицарь. А чура зôдповѣвъ: „Цурь ему; отъ-то бы було!“

Коли вôнъ такъ схиливъ ся та зачерпнувъ жменею воды, абы єи скоштувати, а она на жаль зовсѣмъ не була така, якъ вино, почувъ наразъ якись дивнй голосы; они були дуже жалôстнй та сумнй, а все таки акись солодкй та любй. Здавало ся, що то такъ заводить якась жѣнка, котру хтось страшно мучить. А то лицареви було якъ разъ на руку; вôнъ же того й пустивъ ся въ свѣтъ, щобы убивати зміѣвъ та шукати всѣлякихъ иншихъ пригодъ. Вôнъ вже не зъ однои пригоды выйшовъ щасливо, а зъ Юркового сѣдла звисало ажъ сѣмъ хвостôвъ зміѣвъ, що ихъ убивъ его панъ. Але женщина, зъ краснымъ, трогаючимъ голосомъ — то була рѣдкôсть, яка лицареви ще не лучала ся. Чура видѣвъ то по нѣмъ, що вôнъ дуже радъ зъ того, бо ему ажъ очи свѣтили ся; потеръ ся рукою по чолѣ та подумавъ собѣ: „Вôдъ такого суму ажъ на плачь збирає ся, а для лицаря то радôсть!“

Вода въ озерѣ зовсѣмъ не була солона, ба, така солодка, що ажъ гидка; а коли Венделинъ дôставъ ся до печеры, зъ котрои добувавъ ся той спѣвучій голосъ, побачивъ тамъ молоду жѣнку, о много красшу вôдъ усѣхъ жѣнокъ, якй вôнъ и его сивый чура разомъ коли небудь бачили. Правда, що она зъ лиця була блѣда, але єи уста були свѣжй и червонй якъ ягоды, єи очи синй якъ небо надъ святою землею, а волосє свѣтило ся такъ ясно, якъ саме промѣнє сонця. Лицареви страшно забило ся серце, коли єи побачивъ. Вôнъ не бувъ въ силѣ и слова промовити, але все таки доглянувъ, що у неи на рукахъ и ногахъ були кайданы, та що єи красне волосє було обмотане доокола смараґдового обруча, що звисавъ изъ стелѣ печеры; а она не видѣла нѣ его, нѣ чуру, котрый ажъ рукою прислонивъ собѣ очи, щобы єи лѣпше видѣти.

Пана Венделина взяла велика лютôсть, бо зъ єи очей капали на сукню такъ рѣснй сльозы, що она була вже такъ мокра вôдъ нихъ, якъ колибъ єи лише що зъ озера вытягнули.

Коли лицарь ще й то побачивъ, то взявъ его теперь ще бôльшій жаль, якъ передъ тымъ гнѣвъ, а Юрко, чоловѣкъ мягкого серця, ставъ таки на правду плакати, бо ажъ серце болѣло дивити ся на ту жѣнку. Не дивота, що й голосъ лицаря дрожавъ, коли вôнъ вôдозвавъ ся до закованои и сказавъ ѣй, що ему на имя Венделинъ, що вôнъ выбравъ ся въ свѣтъ убивати зміѣвъ та боронити кождого, кому дѣє

Для лѣпшого поясненя повысше сказаного най послужать ще слѣдуючи дани. Коли розôйшлась була вѣсть, що Емінъ-паша выбирає ся надъ озеро Укереве, то говорено, що вôнъ иде туды яко нѣмецкій комісарь державный. Тымчасомъ пише вôнъ въ однôмъ приватнôмъ листѣ, вже зъ надъ озера Укереве, такъ: „Я, бачите, ще нинѣ въ тôмъ дивнôмъ положеню, що маю вести нѣмецку експедицію, не знаючи, чи я взагалѣ принятый на службу и чи менѣ за то платять, чи нѣ. Менѣ анѣ слова на письмѣ не дали, а я выбравъ ся въ дорогу, лише щобы тымъ заявити свою вдячнôсть для п. Вісмана, (бувшого комісаря державного у всхôднôй Африцѣ нѣмецкôй, *Ред.*) и не робивъ єму нѣякихъ трудностей. Смѣшне то положенє и мои анґлійски приятелѣ уважали бы мене за шаленого, наколибъ о тôмъ довѣдались“.

Въ другôмъ, такожь приватнôмъ, але ще давнѣйшôмъ письмѣ, пише вôнъ зновъ про Стенлія такъ: „Стенлі не може прецѣ заперечити, що якъ разъ для того, що вôнъ прийшовъ, выбухла революція (въ Вадалаю, *Ред.*), а такъ само не заперечить, що я вôдъ 1882 до 1888(89) бувъ бы и безъ єго помочи державъ край въ своихъ рукахъ и нимъ управлявъ. Вôнъ не може прецѣ заперечити, що коли менѣ подавъ предложенє короля Леопольда (абы обнявъ ґубернаторство державы Конґо, *Ред.*), самъ менѣ дуже вôдраджувавъ, абы я на то не приставъ; що контрактъ продажи моєи провінціи королевско-британьскому, всхôдно-африканьскому товариству, потребуючій ще лишь мого пôдпису, єсть ще до нинѣ въ моихъ рукахъ, и т. д.... Коли хочете контрактъ побачити, то можу вамъ єго пôслати“.

Намъ видить ся, що все то може вже достаточно пояснити, де Емінъ-паша подѣвъ ся: вернувъ ся назадъ туды, зъ вôдки прийшовъ, до своєи провінціи та до своихъ складôвъ слоневои кости.

Рада державна.

На вчерашнôмъ засѣданю Палаты послôвъ повѣдомивъ президентъ міністрôвъ ґр. Таффе Палату о подяцѣ Монарха за доказы сочувства по причинѣ смерти бл. п. Архікн. Генриха и єго жены.

Міністеръ фінансôвъ предложивъ подрôбный прелімінарь спôльныхъ выдаткôвъ. — Міністеръ торговлѣ вôдповѣдаючи на интерпеляцію въ справѣ подорожѣня мяса у Вѣдни заявивъ, що дѣйстно треба жалувати, що рôзниця межи цѣною закупна волôвъ а подрôбною продажею мяса, выпадає чимъ разъ некористнѣйше для консументôвъ. Отже міністерство, по доповненю дотычныхъ доходжень зъ уряду, въ порозумѣню зъ другими интересоваными міністерствами зарядить потрѣбни кроки для усуненя того неправильного стану.

Пôдчасъ дальшои дебаты надъ буджетомъ міністерства рôльництва домагавъ ся пос. Брзорадъ, щобы вычеркнути зъ буджету позицію въ сумѣ 60.000 зр. призначену на субвенцію для кôнныхъ перегонôвъ. — Пос. Морсей доказувавъ, що вся вина за дорожню худобы и мяса спадає на рѣзникôвъ и торговельникôвъ худобы. Вôнъ казавъ, що не противить ся угодѣ торговельнôй зъ Румунією, а єму ходить лишь о то, щобы Австрія диктувала условія; то лежить не въ интересѣ великихъ рôльникôвъ, але въ интересѣ послѣдного селянина въ альпейскихъ горахъ, щобы границя вôдъ Румуніи була замкнена, бо коли границя буде отворена, то буде ширити ся зараза на худобу. — Пос. Теклі пригадувавъ правительству, що оно обѣцяло завести рôльничи спôлки кредитови.

Міністеръ рôльництва обговорювавъ потребу пôдпираня годôвлѣ коней, щобы мати потрѣбный матеріялъ до веденя господарки у власнôмъ краю и зробити армію въ справѣ заосмотреня єи кôньми независимою вôдъ заграницѣ. Дальше говоривъ Міністеръ о кôньскихъ перегонахъ и казавъ, що они неможливи безъ назначуваня цѣны. Закиды роблени джокей-клюбови и неохота до него походять лишь чисто зъ незнаня вôдносинъ. Міністеръ вносивъ отже, щобы дотычный прелімінарь приняти безъ змѣны.

Пос. Децъ предкладавъ, щобы по бôльшихъ громадахъ заложено стаціи мельдункови для доставы рôльничихъ продуктôвъ для арміи. — Пос. Гомпешъ доказувавъ, що добре бы було, наколибъ заказано вывозити кобилы. На тôмъ перервано нарады.

Пôдъ конець засѣданя поставивъ пос. Пленеръ нагляче внесенє, щобы для нарады надъ угодами торговельными выбрати комісію зъ 36 членôвъ и щобы нарады комісіи були публични. — Пос. Люеґеръ высказувавъ свôй жаль зъ того, що важни предложеня трактує ся скоро и нерозважно; добре було бы засягнути мнѣня палатъ торговельныхъ и корпорацій. — Міністеръ торговлѣ сказавъ на то, що вôнъ годить ся на все, що прискорює формальне поступованє безъ шкоды для основного розслѣдженя справы, и вказувавъ на то, що дотични угоды мусять вôйти въ житє вже. зъ днемъ 1 лютого 1892 р. После найновѣйшихъ вѣстей возьмуть други парляменты дотични угоды скорше пôдъ нараду якъ Палата. По сѣмъ ухвалено внесенє Пленера а выбôръ комісіи назначено на нинѣ.

На вчерашнôмъ засѣданю Палаты панôвъ присвятивъ президентъ Палаты ґр. Травтмансдорфъ теплу згадку помершому Архікн. Генрихови и вказуючи на загальный жаль, якій та смерть выкликала, заявивъ, що выскаже сочувство Палаты Є. Вел. Цѣсареви и Архікн. Райнерови. Зъ порядку дневного ухвалено законъ о зареґістрованыхъ касахъ помôчничихъ зъ деякими поправками въ другôмъ и третôмъ читаню. — Проектъ закона о высокихъ процентахъ проволоки вôдъ безпосередныхъ податкôвъ и безпосередныхъ належитостей, а вôдтакъ законъ о провізоричнôмъ управильненю вôдносинъ торговельныхъ зъ Туреччиною, Болгарією, Испанією и Портуґалією ухвалено безъ дебаты.

Переглядъ політичный.

Краєвый Выдѣлъ вôдбувъ вчера нараду надъ справою скликаня Сойму и ухваливъ:

„Краєвый Выдѣлъ ухвалює вôдповѣсти Правительству на дотычне пытанє, що не видить причины, задля котрои краєвый Соймъ не мôгъ бы бути ще въ сѣмъ роцѣ скликаный. Позаякъ рѣчь вѣдома, що торговельни угоды суть уже внесени до Палаты послôвъ, а двотыждневый періодъ часу до ихъ полагодженя въ Палатѣ уважати можна за достаточный и можна припускати, що угоды въ тôмъ часѣ будуть полагоджени, прото уважає краєвый Выдѣлъ, що нема нѣякои причины, задля котрои краєвый Соймъ не мôгъ бы бути скликаный по Роздвяныхъ святахъ на такъ довгій часъ, якій буде уважати за потрѣбный до полагодженя своихъ справъ“.

Комісія міністеріяльна для стоваришень удѣлила позволеня на заложенє руского товариства взаимныхъ убезпеченъ пôдъ назвою „Днѣстеръ“ зъ осѣдкомъ у Львовѣ и товариства акційного пôдъ фірмою „Галицке торговельне Товариство акційне“ у Львовѣ.

До Kreuz. Ztg. доносять зъ Копенгаґи зъ достовѣрного жерела, що рознесена вѣсть, будьто бы нѣмецкій цѣсарь Вільгельмъ мавъ прибути до даньскои столицѣ на торжество

ся кривда. Вôнъ мавъ вже не одну перепалку и нѣчого бôльше не бажає, якъ лишь бороти ся за ню.

Тогди перестала она плакати, але покивала сумно головою, на скôлько то позваляло привязанє єи волосе, та сказала: „Мôй ворогъ за надто дужій. Ты хлопець гарный, молодый, може ще дома у матери пещена дитина, то я бы не хотѣла, щобы тобѣ такъ стало ся, якъ тамтымъ другимъ. Видишь онъ ту лѣщину? Тоти бѣли гарбузы на єи голôмъ галузю, то ихъ головы. Вертай ся скорше, зъ вôдки-сь прийшовъ, бо злый духъ, що мене тутъ прикувавъ и не хоче пустити, доки єму не присягну, що буду єго жѣнкою, незадовго сюды прийде. Вôнъ зве ся Місдраль и дуже сильный та могучій. Вôнъ сидить въ онтыхъ пустыхъ скалахъ по тамтôмъ боцѣ озера надъ пôвнôчнымъ берегомъ. Спаси-бôгъ тобѣ за твою добру волю и йди собѣ дальше.“

Та ба, лицарь не послухавъ тои рады, лишь не говорячи богато, приступивъ до красной женщины и взявъ єи за волосе, щобы вôдмотати єго вôдъ обруча Але ледви дотуливъ ся смараґду, ажь тутъ кинулись на него двѣ гадины.

„Таке то“? сказавъ панъ Вандалинъ, вхопивъ одною рукою сильно ти гадюки за шию, а другою за хвосты, розôрвавъ ихъ на двоє и кинувъ на скалы надъ озеромъ.

Коли прикована то побачила, вôдотхнула лекше и сказала: „Теперь вже вѣрю, що тобѣ удасть ся мене увôльнити. Здоймижь менѣ перстѣнь зъ пальця!“

Лицарь послухавъ, а коли дотуливъ ся до тоненькихъ кôнчастыхъ пальцѣвъ женщины, зробилось єму такъ любо на серци, що бувъ бы єи таки заразъ поцѣлувавъ; але вôнъ здоймивъ лишь перстѣнь, а коли хотѣвъ вôдтакъ заложити єго собѣ на мѣзинный палець, сказала женщина до него: „Коли нимъ покрутишь, то перекинешь ся въ сокола; бо треба тобѣ знати... Ой падоньку нашъ... Онъ-тамъ, де вода такъ перевертає ся, то вôнъ сюды плыве“.

Ледви она то сказала, коли зъ озера вынула та засопѣла страшна потвора. Она выглядала якъ струпѣшѣла сѣра пемза[1]. Зъ ямъ, де очи, выглядали у неи двѣ ропухи, замѣсть волося спывало ѣй на чоло та плечѣ рудаве мокре жаборинє, а замѣсть зубôвъ мала въ ротѣ довги цвяки, що выставали поза губы и оденъ на другій заходили.

„Гарный женыхъ, нема що казати“, подумавъ собѣ чура. Коли у того камѣнного парубѣки нема де якого мягкого мѣсця на тѣлѣ, то на певно не буде вже менѣ у кого служити.

Подôбно думавъ собѣ и лицарь и длятого не кинувъ ся зъ мечемъ на злого духа, лишь вхопивъ зъ землѣ ґранітовый каменище та шпурнувъ нимъ велитови межи очи. Велитъ лишь пчихнувъ и махнувъ рукою по при очи, якъ колибъ хотѣвъ муху вôдогнати. Вôдтакъ оглянувъ ся, а коли побачивъ лицаря, заревѣвъ на весь голосъ и перекинувъ ся въ огнистого змія. Венделинъ бувъ дуже радъ зъ того, бо вôнъ дуже любивъ воювати зъ такою гадєю. Єго острый мечь проколовъ вже бувъ велитови въ пахвинѣ рану, що ажь кровъ потекла, коли наразъ єго противникъ перекинувъ ся знову въ пôвъ льва а пôвъ орла и кинувъ ся на него. Теперь вже було тяжко боронити ся; але Венделинъ не злякавъ ся и знавъ, коли ужити меча та замахнутись, хочь злый духъ що разъ то въ иншого звѣря перекидавъ ся. Але наконець таки лицарь побачивъ, що єму не стає вже силы. Єму здавало ся, якъ колибъ єго мечь ставъ сто разôвъ тяжшій, та якъ колибъ хто єму на руки та ноги понавѣшувавъ сотнары ваги. Єго чуру ажь коло серця замлоило и вôнъ змѣркувавъ, що пораднѣйше конемъ на бôкъ вôдступитись, бо справа готова ще зле закôнчити ся. Пôдъ лицаремъ вже колѣна подавали ся, а коли велитъ, що теперь перекинувъ ся въ однорога, розбѣгшись вдаривъ объ єго щитъ, поваливъ ся вôнъ на землю.

Наразъ скорчилась и зморщилась потвора та скочила на него чорнымъ, звиннымъ щуромъ.

Венделинъ стративъ вже бувъ розумъ; але зъ печеры, де сидѣла въ неволи жѣнка, почувъ вôнъ голосъ: „Перстѣнь, не забувай перстѣнь!“

[1] Рôдъ каменя, Bimstein, pumeks.

золотого весѣля даньскои пары королевскои, єсть зовсѣмъ безпôдставна. Торжество се обходити ся буде въ найтѣснѣйшôмъ крузѣ родинномъ.

Межи Болгарією а Францією наставъ малый конфліктъ, котрый однакожь буде, здаєсь, мирно залагодженый. Конфліктъ наставъ черезъ кореспондента телеґрафічнои аґентіи Гаваса. Кореспондентъ той — якъ каже правительство болгарске — розпускавъ неправдивй вѣсти и оклеветувавъ кн. Фердинанда и Болгарію заграницею. Правительству не стало вже терпеливости и оно постановило прогнати того кореспондента зъ краю, щобы разъ всему конець зробити. Оно приказало отже вчера вечеромъ арештувати п. Шодорна, всадити на вôзъ и вывезти до Піроту. Якъ показуєсь зъ нинѣшнои телеґрамы, правительство францускє запротестувало противъ того.

Зъ судовои салѣ.

(Убійство вѣроломнои жѣнки.)

Пôдъ конецъ минувшого мѣсяця вôдбулась въ Самборѣ передъ судомъ присяжныхъ остаточна розправа противъ Антона Коника, побережника зъ Волосянки коло Скольного, обжалованого о убійство своєи жѣнки Ганки. Справа була така:

Коникъ оженивъ ся передъ рокомъ зъ 19-лѣтного дѣвчиною Ганкою Н., не бувъ щасливымъ въ пожитю, бо молода жѣнка не була єму вѣрною, але глядала собѣ любовниковъ поза плечима мужа, хочь той бувъ и нѣчого чоловѣкъ и молодый, бо мавъ усего 24 лѣтъ, ба навѣть не хотѣвъ вѣрити, коли єму люде говорили, що єго жѣнка вырабляє. Такъ пережили молодй супруги зъ собою всего 10 мѣсяцѣвъ до дня 21 серпня с. р. Того дня вернувъ Коникъ въ ночи по тяжкôй цѣлоденнôй праци до дому. Була вже 10 година зъ вечера, жѣнки въ хатѣ не було, а въ додатку не приладила анѣ разъ що вкусити, щобы заспокоити голодъ. Зъ невеселою думкою удавъ ся вôнъ на пôдъ до возôвнѣ спати. Наравъ чує якійсь шелестъ на подѣ, за хвильку зôскакуе якійсь мужчина на фѣру сѣна, а въ слѣдъ за нимъ зновъ хтось нѣбы женщина. Коникъ пустивъ ся за ними въ погоню и, на нещасте своє, зловивъ лише женщину и пôзнавъ въ нѣй свою жѣнку. Теперь не було вже сѣмнѣву, — люде казали правду. „Твердый жаль“ стиснувъ єго за серце и, стративши зъ великого жалю свѣдомôсть, пустивъ волю жалеви, а пôрваный местію вхопивъ въ однôй хвили невѣрну обѣручь пôдъ шию и кинуръ нею два разы объ землю такъ сильно, що она выповѣвши лишь слова: „Ґаздунцю, ґаздунцю, даруй менѣ жите!“ — сконала на мѣсци.

Убійникъ зразу не признавъ ся до сего злочину але вкôнци, притисненый до стѣны, выспѣвавъ ще въ слѣдствѣ всю правду и такъ само не запиравъ ся и при розправѣ, выправдуючи ся тымъ, що въ тôй хвили и не знавъ, що робить — впрочôмъ хотѣвъ невѣрну жѣнку лишь укарати, але не убивати. Заступаючій державну прокураторію. п. Саганекъ, домагавъ ся доконче укараня пôдсудного. „Не берѣть панове присяжнй — казавъ вôнъ — на взглядъ того, що въ сѣмъ выпадку заходить вѣроломство. Не хочу нѣкому ставови уймати, однакъ се стверджений фактъ, що нашй селянки не конче вѣрнй жѣнхи. Отже коли пустимо убійниковъ безкарно, легко може стати ся, що въ короткôмъ часѣ не стане по нашихъ селахъ жѣнокъ, бо мужѣ побачивши, що за убійство вѣроломнои жѣнки нема нѣякои кары, готовй ихъ повыбивати“. Однакъ присяжнй 9 голосами противъ 3 оправдали Коника зъ закиненого єго убійства, а трибуналъ въ наслѣдокъ того вердикту пустивъ єго на волю. Коли предсѣдатель трибуналу .сов. Колясніскій сказавъ Кониковi: „Иди до дому, панове тебе увольнили“, той въ радости кликнувъ на цѣлый голосъ: „Нашому Найяснѣйшому Панови многая лѣта!“ и, кланяючись до самои землѣ на всѣ стороны, опустивъ „страшну салю“, наче бъ єму тяжкій камѣнъ зъ серця зняло.

Єму удало ся якось щасливо посунути великимъ пальцемъ перстѣнь на мѣзиннôмъ пальци и заразъ стало єму такъ легко, такъ свобôдно, якъ нѣколи доси; єму здавало ся, якъ колибъ зъ єго утомленого серцця робила ся тверда але гнучка сталева пружина. Вôнъ ставъ якійсь такій веселый та зухвалый, и така якась скажена брала єго охота до бійки, що єму здавало ся, якъ колибъ єму було зновъ лишь чотирнацять лѣтъ. Якась дивна сила перла єго высоко у воздухъ и вôнъ подавъ ся ѣй и зачавъ бити парою сорокатыхъ крылъ, котрй єму наразъ выросли, якъ колибъ уживавъ ихъ бувъ вже цѣле своє жите. Вже дотыкавъ своимъ пѣрємъ на хребтѣ ажь до самыхъ хмаръ, а такѣ видѣвъ ще все, що дѣялось глубоко пôдъ нимъ на земли, такъ докладно, якъ нѣколи доси. Навѣть найменшу дрôбничку выдѣло єго быстре око такъ ясно якъ сонце. Вôнъ видѣвъ кождый волосокъ на щурѣ тамъ въ долинѣ, и зновъ перла єго якась сила, котрôй вôнъ, не роздумуючи и нерозважуючи, мусѣвъ пôддати ся, пустити ся стрѣлою и кинути ся кôгтями та дзюбомъ на того довгохвостого. — Вендалинъ перекинувъ ся бувъ въ сокола, а щуръ надармо боронивъ ся вôдъ єго сильного нападу.

(Дальше буде).

Новинки.

— **Вôдзначеня.** Є. Вел. Цѣсарь надавъ совѣтникови Двору и Намѣстництва при Намѣстництвѣ галицкôмъ, ґр. Володимирови зъ Ґрошкова Лосьови кавалєрскій хрестъ ордера Леопольда зъ увольненємъ вôдъ таксы.

— **Именованя.** Міністеръ торговлѣ именувавъ офіціяла рахункового, Кароля Сагавка рахунковымъ ревідентомъ; асистентôвъ рахунковыхъ: Генриха Нунберґа и Антона Фріавфа рахунковыми офіціялами; практикантôвъ рахунковыхъ: Иполлита Мрозовского и Мечислава Борысевича рахунковыми асистентами департаменту рахункового Дирекціи почтъ и телеґрафôвъ. — Ц. к. краєва Рада школьна именувала учителя Клима Черневича сталымъ учителемъ при школѣ етатовôй въ Улицку Середкевичь; Василя Коренця сталымъ управителемъ 4-кл. школы на Ланахъ въ Стрыю; Мечислава Ковнацкого сталымъ учителемъ школы етатовои въ Селискахъ; Володисл. Каравана сталымъ учителемъ етатовои школы зъ Потурици.

— **Новй читальнѣ Просвѣты,** засновують ся въ мѣсточку Борщевѣ и въ селѣ Збоискахъ коло Львова, а статуты внесено вже до ц. к. Намѣстництва.

— **Вечерницѣ въ Коломыѣ** Коломыйске товариство „Родина“ устроює сеи суботы, въ день св. Андрѣя, вечерницѣ а въ проґраму входять: вôдчитъ, спѣвы, декламаціи и товариски забавы. Вступъ вôльный, початокъ о 5 год. вечеромъ.

— **Для приоздобленя портрета Федьковича** въ льокаляхъ товариства „Січь“ у Вѣдни дарувала п-на Евгенія Ярошиньска зъ Брôдка (на Буковинѣ), буковиньска писателька, вышиванй ґерданомъ ленты зъ вôдповѣдными написами.

— **Инфлюенца у Львовѣ** уже, якъ кажуть лѣкарѣ, перестала ширитись и притихла. Ще лишь подекуды лучають ся дрôбнй выпадки тои недуги, котра у Львовѣ мала не абы яке жниво.

— **Львôвскй „механіки“** вôдъ чужихъ замкôвъ могуть смѣло ити на перегоны въ своѣй штуцѣ зъ першорядными такими „механіками“ европейскихъ столицъ. Оногди надъ вечеромъ увôйшли три такй злодѣѣ до одного склепу зъ обувомъ и коли два зъ нихъ старали ся вôдвернути увагу властительки склепу, третій ухопивъ кôльканацять паръ обуви и утѣкъ. А сталось се на найлюднѣйшôй улици Галицкôй въ склепѣ п. Кассабана. Оногди 14 лѣтный Олександеръ Угорщакъ, котрый вôдъ 8-го року житя занимає ся тымъ фахомъ, увôйшовъ до одного шинку, а запустивши ся въ розмову зъ властителемъ, лѣвою рукою вôдсунувъ шуфляду и вытягнувъ зô столика маловартный годинникъ. Однакъ симъ разомъ якось такъ пôшло, що господарь прихопивъ єго, а Угорщакъ почавъ ще кпити собѣ зъ господаря, що не має нѣчого въ шуфлядѣ. „Въ такихъ — казавъ — часахъ навѣть порядный злодѣй не годенъ выжити“.

— **Зварена дитина.** У Выжници дня 1 с. м. впала пôвтораррôчна дитина мѣщанина Теодора Сѣнявского въ котелъ зъ кипячимъ лугомъ. Нѣмъ се спостерегли и дитину вытягнули зъ окропу, дитина була уже зварена.

— **Старй — молоди.** Кôлька днѣвъ тому назадъ вôдбуло ся въ селѣ Альбернавъ, въ ческихъ горахъ, вѣнчанє старои пары молодои. Молодый мавъ не бôльше лишь 96 лѣтъ, а молода була вôдъ него трохи молодша, бо родила ся въ 1809, має отже теперь 82 роки.

— **Въ оборонѣ птахôвъ.** Въ Анґліи пôдъ проводомъ княжны Портляндъ завязало ся товариство женщинъ, котре має аґітувати за тымъ, абы женщины не носили на капелюхахъ пѣря зъ нѣякихъ иншихъ птахôвъ хиба зъ тыхъ, що ихъ бють для мяса. Дотеперь ґандлярѣ та купцѣ, щобы догодити панямъ въ ихъ капелюшковыхъ строяхъ, казали убивати цѣлыми міліонами птахôвъ пожиточныхъ якъ ластôвки, канарки, колібры и имъ под.

— **Велика крадѣжь въ Россіи.** Въ часѣ теперѣшнои загальнои нужды голодовои въ Россіи стала ся справдѣ велика крадѣжь въ державнôй касѣ у Владивостоцѣ. Незнанй злодѣѣ пôдкопали ся до касы, украли триста пятьдесять тысячь зр. и утекли.

— **Нещасливый закладъ.** Оденъ молодый маґнатъ португальскій, ґр. Ромеръ, заложивъ ся о 20 тысячь франкôвъ, що вôнъ покаже одну дуже тяжку штуку на кони, за котру славна ѣздчиня на кони баронова Роденъ збирала гучнй оплески въ цирку въ Лісабонѣ. Штука ся була така, що ѣздець стоячи на кони перехиляє ся взадъ и звѣшує голову вдôлъ а кôнь тымчасомъ въ маршу стає „дуба“. Закладъ заинтересувавъ широкй круги, циркъ заповнивъ ся бытkомъ. Тымчасомъ кôнь, стаючи дуба, стративъ рôвновагу и упавъ взадъ на хребетъ и убивъ ґрафа.

Телеграмы.

Вѣдень 10 грудня. Заступникъ маршалка краєвого Пріксъ и намѣстникъ, вôдкрыли вчера долѣшно-австрійскій Соймъ трикратнымъ окликомъ въ честь Є. Вел. Цѣсаря. Намѣстникъ заявивъ, що правительство бажає залагодженя всѣхъ предложенъ дотыкаючихъ Вѣдня.

Боценъ 10 грудня. Похоронъ бл. п. Архікн. Генриха и бароновои Вайдекъ, вôдбувъ ся вчера величаво въ присутности Архікн. Зиґмунда, котрый заступавъ всѣхъ прочихъ членôвъ цѣсарского Дому.

Парижь 10 грудня. Аґентія Гаваса доносить, що міністеръ справъ заграничныхъ приказавъ францускому аґентови въ Софіи запротестувати противъ арештованя кореспондента тои аґенціи и зажадати вôдповѣдно до угоды выпущеня єго на волю.

Вашинґтонъ 10 грудня. Президентъ Сполученыхъ державъ зазначивъ въ своѣй промовѣ, що правительство держить ся и дальше дотеперѣшныхъ средствъ охороны супротивъ Хинъ а правительству россійскому высказали Сполученй державы свою обаву, що мѣры предпринятй въ Россіи супротивъ жидôвъ можуть потягнути за собою поважнй наслѣдки.

Парижь 10 грудня. Похоронъ цѣсаря Домъ Педра вôдбувъ ся величаво при участи войска и великои масы народу. Въ похоронѣ взяли участь члены цѣсарскои родины, тѣло дипльоматичне, міністры въ заступствѣ президента Карнота и президія палаты пословъ. Коло домовины, котру вынесено на дворецъ и выслано вечеромъ до Лісбоны, поступали высокй достойники бразилійскй. Коли походъ переходивъ попри помешканє россійского аташе войскового, кривнувъ хтось: Най жиє Россія!

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Оголошеня до *Народнои Часописи* принимає Контора **Льеопольда Лытыньского,** *Львôвъ, Валова, 14.*

Перша краєва фабрика товарôвъ плятерованыхъ, зовимыхъ
хиньске срѣбло

ЯКУБОВСКІЙ & ЯРРА

Гербата россійска. | Самовары Тульскій.

Львôвъ, Ринокъ ч. 37. Краковъ, Ринокъ ч. 26.
поручають:

Предметы служачû до ужитку церковного и домового, ôдповѣднû на **выправы слюбнû, подарунки,** у великôмъ выборѣ **по приступныхъ цѣнахъ.**

Репарацíи, срѣбленя и золоченя всѣхъ въ се званье входячихъ предметôвъ, **тревало и дешево.**

Цѣнники на жаданье оплатно, опакованье безплатно. 1—1.

АПТЕКА ПОДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ".

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручає:

Знаменитû средства до консервованя зубôвъ и яселъ и удержаня ямы губнои въ цѣлковитôй чистотѣ, именно

Порошокъ до зубôвъ салициловый и зъ руты надає зубамъ снѣжну бѣлость и не ушкоджуючи цѣлкомъ шклива хоронить ихъ передъ спорохнѣлостію.— Цѣна шкатулки 25 и 35 кр.

Вода анатеринова, настôй на зѣляхъ антисептичныхъ, а такожь и **вода салицилова,** котрои пару капель розпущеныхъ въ шклянцѣ воды, по выполоканю губы усуває зъ неи непріятный смакъ, а такожь забеспечує . ясла передъ всѣми **слабостями.**

Жолудокъ єсть господаремъ человѣческого организму,

вôдъ него починають ся всякû болѣзни, вôдъ него залежить потрѣбне вôдживлене организму и силы чоловѣка

„Регуляторъ"

єсть то порошокъ, котрого коробка вразъ зъ описомъ способу заживаня коштує 35 кр. На провинцію высылає ся найменьше три коробки, потреба прото надôслати переказомъ 1 зр. 20 кр. (за три коробки порошку — зъ опакованємъ) — або 1 зр. 40 кр. тогды и почта буде оплаченою.

Регуляторъ закасувавъ Морізона и всякû подôбнû средства.

На доказъ читайте подяки вôдъ осôбъ котрымъ здорове привернувъ.

ПОДЯКА.

Всч. п. Брониславъ Виткевичь, аптикарь у Львовѣ (Пôдзамче).

Впочтенный Пане!

Не въ силѣ я вôдвдячитись Вашôй добродѣяльности, якои дôзнала я вôдъ Васъ Вп. Пане Добродію. Не маю слôвъ для высказаня моеи вдячности. Божь и єсть за що. Черезъ шѣсть мѣсяцѣвъ лежала я тяжко слаба и не могла найти собѣ лѣку на мою слабôсть, а именно ломанє костей, нестравнôсть и бракъ апетиту. Лѣкарѣ мене вже вôдступили и казали, що вже нема надѣѣ. И я сама вже хотѣла ся прощати зô свѣтомъ, но въ тôй хвили дôзнала ся я о Вашôмъ „Регуляторѣ" и признаю ся, що зъ недовѣрчивостію стала я его заживити, але, якъ то кажуть, потапаючій и бритвы ся хапає, спробувала я ще того „Регулятора" и пересвѣдчила ся, що то дѣйстно чудесне лѣкарство. Сейчасъ стала я здоровѣйшою, зъ каждымъ днемъ прибувало менѣ силъ и днесь єсьмъ вже цѣлкомъ здорова. Про те приймѣть сердечнѣйшу мою подяку за уратованє менѣ здоровля, що має тымъ бôльшу вагу, бо тымъ спасли Вы троє моихъ дѣточокъ вôдъ сирôтства. Видко, що при вынаходку Вашого „Регулятора" вела Васъ Рука Божа, бо лѣкарство тоє єсть дѣйстно чудеснымъ и для того могу єго зъ чистою совѣстю поручити всѣмъ потребуючимъ и слабымъ.

Куликôвъ дня 16 (28) червня 1891.

Анна Онищукъ.

Спроваджувати можна лише вôдъ:

Бронислава Виткевича,
аптикаря у Львовѣ, ул. Жовкôвска *(коло рампы).*

Выйшовъ накладомъ книгарнѣ **Г. Альтенберга** и єсть до набутя

ЛЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО

КАЛЕНДАРЬ ЗДОРОВЛЯ

на рôкъ 1892,

мѣстячій въ собѣ богато цѣкавыхъ рѣчей и поученій вôдносячихъ ся до захороны здоровля.

Календарь той украшають хорошû илюстрацíи а крôмъ того замѣщає въ собѣ часть литературну, гигієнічну и богатый дѣлъ информаційный.

Розправа о о. Кнейпѣ, новочаснôмъ чудотворцѣ, кидає нове свѣтло на значѣнє и тайну славнои єго дѣяльности на поли лѣченя воздухомъ и водою.

Цѣна 55 кр. вразъ зъ пересылкою почтовою.

Адресъ: **Леопольдъ Лѣтыньскій** Львôвъ, Пекарска 21.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЪ

аптикарь у Львовѣ улиця Жолкôвска (коло заставы).

поручає выпробованû и за скуточнû узнанû

Пигулки зъ Гуаяколемъ

знаменитû въ недугахъ грудныхъ, яко презерватива наколи зайде обава сухôтъ, такожь въ початкахъ хоробы радикально убиваючû бактерíи. — Цѣна пуделка 1 злр. (Зô способомъ ужитя.)

Терпите ломанє руки або ноги, рванє, гостець, ревматизмъ котрû вамъ особенно долягають въ порѣ вогкôй дощевôй?

Читайте якъ помагає въ такихъ терплѣняхъ:

„Excelsior"

Средство дуже цѣнене у всѣхъ гостцевыхъ терпѣняхъ именно застарѣлыхъ, объявляючихъ си ломаньємъ костей и т. п.

Велике число узнань и подякъ, позваляє менѣ запоручити, що дешеве се домове средство лѣчить всякû, хотьбы застарѣлû зъ давныхъ лѣтъ ревматизмы.

Подяка. Всч. п. Брониславъ Виткевичь, аптикарь у Львовѣ

Мило менѣ переслати В. Всечестности мои найсердечнѣйшû слова подяки за Вашь дѣйстно чудесный *Excelsior*. Страшнû терпѣня, якû выдержавъ я зъ кождою змѣною воздуха, довгû лѣта треваючû болѣ въ костяхъ ногъ, котрымъ нѣ одна сѣрчана купѣль помогчи не могла — перестали, якъ-бы чудесною рукою ôднятû, по натертю кôлькохъ фляшокъ **„Excelsior"**-а. — Вдячнôсть моя для Васъ Пане тревати буде якъ довго жити буду, а першимъ єи вôдгомономъ най будуть тû слова моеи подяки.

Краковъ, 16 лютого 1891. **Антоній Гордыньскій.**

Такихъ подякъ получивъ вынаходець „Excelsiora" тысячѣ — бо кождому помагає скоро и разъ на всегда.

Спроваджувати можна найменьше 2 фляшки, котрû коштують по 60 кр. в. а. разомъ 1 зр. 20 кр. — Треба надôслати 1 зл. 50 кр. т. є. за 2 фляшки „Excelsiora" оплату почтову и опакованє.

Замовленя на провинцію залагоджують ся вôдворотною почтою.

Прошу адресовати: Брониславъ Виткевичь, аптикаръ у Львовѣ, улиця Жовкôвска (коло рампы).

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.